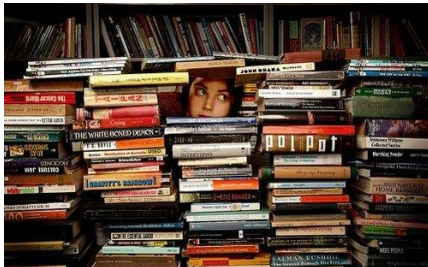


# Polgár Réka rovata



## ***Hova vezetett az a bizonyos motiváció?***

*Érthetetlen!* – motyogom értetlenül még most is néha napján. Hirtelen, meglepően, határozottan; így lépett be életembe a tanulás iránti motivátlanság.

Még mindig maradéktalanul emlékszem az érzésre, amikor 7 évesen, első iskolai napomon ijedten csoszogtam számomra idegen osztálytársak mellett a tanító néni után. Nyikorgó fehér bejárat, kockás barna járólap, a már fel sem tűnő tipikus iskola-szag, fehér falak, zöld táblák. Anyukám azt mondta, menjek a többi gyerekekkel, akkor nem lehet baj. Nekem ettől fogva egyetlen dolog járt a fejemben: *Ha nem ismerek senkit, engem sem ismer senki, mások sem ismernek senkit, de még a tanító nénit se láttuk soha az életben, honnan tudjuk, hogy nem veszünk-e mindannyian el?* Ám nem így esett, és sokakhoz hasonlóan lelkesen és álmokkal tele ültem le a padba. Iskolás vagyok! Ez a kezdeti derű aztán meglehetősen hamar továszállt, ugyanis első iskolai tanórámat jó Polgár módjára életem – és osztályközösségem első feketepontjával „büszkélkedve” fejeztem be. Igen, én voltam az első, mentségemre legyen mondva, korábban senki nem mondta, hogy nem lehet hangosabbnak lenni másoknál. Annak ellenére, hogy eltökéltem és (szokták volt mondani) öntörvényűre sikerültem, ennek a kedves hölgynek, nevezetesen Rózsika néninek könnyedén sikerült elbizonytalanítania. Hogy a két vele töltött, atrocitásokkal sűrűn tűzdelt év alatt maradéktalanul elhittem-e neki, hogy gyenge képességű vagyok és nem épp oda való? Hát persze hogy el. Miért ne tettem volna, ő felnőtt, én csak gyerek vagyok! Ettől kezdve sehogy nem fért a fejembe, miért mondja mindenki harmadik tanéveemtől kezdve, hogy mennyire sokat fejlődtem, mind szorgalom mind magatartás terén. *Én ugyan nem javultam meg!* vélekedtem magabiztosan. Milyen igazam volt...

Aztán teltek az évek. Lelkesedtem, néha jobban, néha kevésbé. Jöttek a fontos évek; ballagtam, felvettek, lefeleltem, levizsgáztam és megdicsértek. Tizenkét év eltelt. Szinte már elhittem- és nem is olyan régen volt!- hogy ennek az oktatási rendszernek jól kell működnie. Muszáj jól működnie, hisz nyelveket beszélek, lehetőségeim végtelenek, a világ nyitva áll előttem. Ezután jött a hideg zuhany; mi történik, ha akarsz, képes vagy rá, készen állsz valami

mást csinálni? Ha van más ötleted, ami áthágja a megszokott, jól bevált szabályokat, és szeretnéd egyéni módon megoldani, amit más esetleg nem merne. Igen, próbáltam volna máshogy bégetni, de a bátor bárányokat nem kedvelik a juhászok. Egy évvel végzésem előtt vált világossá előttem a helyzet; nem engednek kilógni a sorból. Írásbeli kérvények, független hivatalos vélemények és iskolai megbeszélések végtelen sora után magántanulói kérvényemet indoklás nélkül visszautasították...

Igen, elképzelhetőnek tartom, hogy ennek is nagy szerepe volt abban, hogy utolsó évemben szinte ellenállhatatlan vágyat érzek mindenféle tanulmányi verseny, plusz feladat, szorgalmi és buzgó tanulással töltött extra órák visszautasítására. Jelenleg a közoktatás számomra nem egyéb, mint szükséges rossz, hogy azt csináljam, amit valóban szeretek. Ez ilyen formán gátja a hétköznapi zökkenőmentes lezajlásának; stresszelek, rohanok, fél három után délután még órákat ülök ilyen-olyan fogalmazás, feladat vagy tananyag felett, a szemeim pedig most is jojóznak, és bizton állíthatom, ha letenném a fejemet kis rózsaszín párnámra, kapásból horkolnék. Szívem mélyén sajnálom, hogy nem találok a megfelelő motivációt. Furcsa érzés azok tábora közé tartozni, akik készülés nélkül beülnek egy irodalom órára, vagy akik szünetben széleseben körmölik az elmaradt házi feladatokat. Nem gyakran tettem ilyet korábban. Újabban próbálok úgy gondolni minden, valójában a szó szoros értelmében felesleges tananyagra, mint az élethez szükséges, izgalmas és érdekfeszítő plusz információra. Ilyen látásmóddal még azt is hajlandó vagyok figyelmen kívül hagyni, hogy mindennek csupán egyetlen papíron van jelentősége, aztán végleg elfelejtem; a dolgozaton, esetleg érettségin. Persze aggasztónak találok, hogy kénytelen-kelletlen, tulajdonképpen jómagam becsapásával kell rávennem magam valamiféle érdeklődésre, ami pedig még jobban meglep, hogy a lehető legkisebb mértékben sem érzek emiatt büntudatot.

Őszinte leszek: szeretek tanulni. Szeretek tanulni és szeretek tudni! Mindenki így van ezzel. Sem egyetlen fásult és munkájába belefáradt „Rózsika néni”, sem az olykor hajnalokba nyúló tételösszeírás nem tudja ezt belőlem maradéktalanul kiölni. Bennem van a vágy, hogy tudjak; hogy ezt a vágyat „önös érdektől vezérelve” saját kezűleg generálom-e, vagy létezik még tanár, aki szakmai tudásával, emberi hozzáállásával és példamutatásával képes a tudásszomjamat újra és újra életben tartani, már más lapra tartozik. Egy gondolat, ami fontos; nem szabad elfelejteni, nem szabad átformálni vagy lemondani róla: *Ha egyszer egy pillanatra úgy véled, hogy van, amiben jó vagy, van olyan, amit szeretsz és van valami, amiért hajlandó vagy áldozni, el ne hidd másnak az ellenkezőjét!* Anno, évekkkel ezelőtt azt mondtam; nem javultam meg az előző évhez képest...

Én tudtam, hogy sosem voltam rossz!